

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2804/2020
17.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић-Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Бијелица, адвокат из ..., против туженог „Ковачевић транспорт“ ДОО из Футога, чији је пуномоћник Синиша Кесеровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаном у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4262/19 од 02.06.2020. године, у седници већа одражној 17.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаном у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4262/19 од 02.06.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде против решења о трошковима поступка садржаном у пресуди Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4262/19 од 02.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 396/17 од 19.09.2019. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, за период од 28.10.2015. године до 27.11.2017. године, на име трошкова превоза за долазак и одлазак са посла, исплати износе ближе утврђене изреком пресуде, са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев од досуђеног износа од 26.640,00 динара до траженог износа од 152.109,55 динара, на име трошкова превоза за долазак и одлазак са посла за период од 28.10.2015. године до 27.01.2017. године, за износе утврђене изреком пресуде са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу, за период радног односа од октобра 2015. године до јануара 2017. године, на име зарада и дневница за службено путовање у земљи и иностранству, исплати укупан износ од 94.256,85 динара, са законском затезном каматом од 31.01.2018. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 131.272,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4262/19 од 02.06.2019. године, делимично је усвојена жалба туженог и преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 396/17 од 19.09.2019. године, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка (став 1.). У преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу потврђена (став 2. изреке). Одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда у побијаном одбијајућем делу (став 3. изреке). Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка (став 4. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу одлуке о трошковима поступка (став 1. изреке), тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјално права позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер се ревизијом побија одлука о трошковима поступка који не чине главни захтев, чији обрачун се врши у свакој парници појединачно према успеху странака у парници, а на основу Адвокатске тарифе и представља чињенично питање сваког конкретног спора.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна, јер је изјављена против решења против кога се не може изјавити.

Одредбом члана 28. ЗПП, прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, који не чине главни захтев, ревизија није дозвољена, а узимајући у обзир врсту одлуке (решење о трошковима поступка), дозвољеност ревизије се не цени ни према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, према коме је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи првостепену пресуду и одлучи о захтевима странака.

На основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић-Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић